

STANOWISKO PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ (UE) NR 8/2010 W PIERWSZYM CZYTANIU**w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG****Przyjęte przez Radę w dniu 8 marca 2010 r.**

(2010/C 123 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 157 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 86/613/EWG z dnia 11 grudnia 1986 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa ⁽³⁾ zapewnia stosowanie w państwach członkowskich zasady równego traktowania w odniesieniu do kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek lub współpracujących przy wykonywaniu takiej działalności. W odniesieniu do osób prowadzących działalność na własny rachunek i małżonków takich osób dyrektywa 86/613/EWG nie okazała się być wystarczająco skuteczna, i jej zakres powinien zostać zmieniony, gdyż dyskryminacja ze względu na płeć i molestowanie występują również poza dziedziną pracy, za którą otrzymuje się stałe wynagrodzenie. W trosce o przejrzystość dyrektywę 86/613/EWG należy zastąpić niniejszą dyrektywą.
- (2) Mając na uwadze poprawę ładu administracyjno-regulacyjnego w zakresie równości płci, Komisja zapowiedziała w swoim komunikacie z dnia 1 marca 2006 r. zatytułowanym „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn” weryfikację prawodawstwa UE istniejącego w dziedzinie równości płci i pominiętego w trakcie przekształcenia w roku 2005 oraz aktualizację tego prawodawstwa, unowocześnienie i w stosownych przypadkach przekształcenie. Przekształcenie nie objęło dyrektywy 86/613/EWG.
- (3) W konkluzjach z dnia 5 i 6 grudnia 2007 r. zatytułowanych „Równowaga ról kobiet i mężczyzn w kontekście miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej” Rada wezwała Komisję do rozważenia

potrzeby zmiany, w razie konieczności, dyrektywy 86/613/EWG w celu ochrony praw związanych z macierzyństwem i ojcostwem osób prowadzących działalność na własny rachunek i pomagających im małżonków.

- (4) Parlament Europejski wielokrotnie zwracał się do Komisji o zweryfikowanie dyrektywy 86/613/EWG, zwłaszcza po to by zwiększyła się ochrona macierzyństwa kobiet prowadzących działalność na własny rachunek oraz by poprawiła się sytuacja małżonków osób prowadzących na własny rachunek działalność rolniczą.
- (5) W komunikacie z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowanym „Odnowiona agenda społeczna: Możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku” Komisja potwierdziła, że należy podjąć działania służące zniesieniu różnicy między kobietami i mężczyznami w dziedzinie przedsiębiorczości oraz ułatwić godzenie życia zawodowego i prywatnego.
- (6) Obecnie istnieją już różne instrumenty prawne służące wdrażaniu zasady równego traktowania i obejmujące działalność na własny rachunek, w szczególności dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego ⁽⁴⁾ oraz dyrektywa 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przekształcona) ⁽⁵⁾. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do obszarów objętych już zakresem innych dyrektyw.
- (7) Niniejsza dyrektywa nie ogranicza państw członkowskich w ich uprawnieniach do organizowania własnych systemów ochrony socjalnej. Wyłączna kompetencja państw członkowskich w dziedzinie organizowania własnych systemów ochrony socjalnej obejmuje między innymi decyzje dotyczące tworzenia, finansowania i zarządzania takimi systemami, a także właściwymi instytucjami, jak również decyzje dotyczące rodzaju świadczeń, ich przyznawania, poziomu składek oraz warunków dostępu do świadczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 107.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...⁽³⁾ Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56.⁽⁴⁾ Dz.U. L 6 z 10.1.1979, s. 24.⁽⁵⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

- (8) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do ich małżonków lub partnerów życiowych – jeżeli i w stopniu w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe – pod warunkiem, że współpracują oni stale w prowadzeniu tej działalności. Aby poprawić sytuację tych małżonków i partnerów życiowych – jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe, należy uznać pracę partnerów życiowych osób prowadzących działalność na własny rachunek.
- (9) Niniejszej dyrektywy nie należy stosować w kwestiach objętych innymi dyrektywami wdrażającymi zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn, zwłaszcza dyrektywą Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług⁽¹⁾. Między innymi nadal ma zastosowanie art. 5 dyrektywy 2004/113/WE, dotyczący ubezpieczeń i powiązanych usług finansowych.
- (10) Aby zapobiegać dyskryminacji ze względu na płeć niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie zarówno do dyskryminacji bezpośredniej, jak i pośredniej. Molestowanie oraz molestowanie seksualne należy uznać za dyskryminację i dlatego należy ich zabronić.
- (11) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać praw i obowiązków wynikających ze statusu małżeńskiego lub rodzinnego, określonych w prawie krajowym.
- (12) Zasada równego traktowania powinna obejmować stosunki między osobą prowadzącą działalność na własny rachunek a osobami trzecimi objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, ale nie stosunki między tą osobą a jej małżonkiem lub partnerem życiowym.
- (13) W dziedzinie działalności na własny rachunek stosowanie zasady równego traktowania oznacza, że zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na płeć, na przykład w odniesieniu do zakładania, wyposażania lub rozszerzania działalności firmy czy do rozpoczynania lub rozszerzania jakiegokolwiek innej formy działalności na własny rachunek.
- (14) Państwa członkowskie mogą na mocy art. 157 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej utrzymać lub przyjmować środki przewidujące szczególne korzyści, zmierzające do ułatwienia rozpoczynania działalności na własny rachunek przez osoby płci niedostatecznie reprezentowanej lub zapobiegania niekorzystnym sytuacjom w karierze zawodowej i ich kompensowania. Zasadniczo środki, takie jak działania pozytywne, mające zapewnić równość płci w praktyce, nie powinny być postrzegane jako naruszenie zasady prawnej równego traktowania kobiet i mężczyzn.
- (15) Konieczne jest, aby warunki zakładania przedsiębiorstwa pomiędzy małżonkami lub partnerami życiowymi – jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe – nie były bardziej restrykcyjne niż warunki zakładania przedsiębiorstwa pomiędzy innymi osobami.
- (16) Z uwagi na swój udział w rodzinnej działalności gospodarce małżonkowie lub partnerzy życiowi, jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe, osób prowadzących działalność na własny rachunek, które mają dostęp do systemu ochrony socjalnej, powinni także mieć prawo do korzystania z ochrony socjalnej. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przedsięwzięcia niezbędnych środków w celu zorganizowania takiej ochrony socjalnej zgodnie z prawem krajowym. W szczególności do państw członkowskich należy decyzja, czy taka ochrona socjalna powinna być obowiązkowa czy dobrowolna. Państwa członkowskie mają prawo postanowić, że taka ochrona socjalna może być proporcjonalna w stosunku do udziału w działalności osoby prowadzącej działalność na własny rachunek lub poziomu składki. Bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie mogą utrzymać krajowe regulacje, zgodnie z którymi dostęp do określonych systemów ochrony socjalnej lub do określonego poziomu ochrony, w tym do szczególnych warunków finansowania, jest ograniczony do pewnych grup osób prowadzących działalność na własny rachunek lub do pewnych zawodów, pod warunkiem że zapewniony zostanie dostęp do systemu powszechnego.
- (17) Szczególna sytuacja ekonomiczna i fizyczna kobiet ciężarnych prowadzących działalność na własny rachunek oraz ciężarnych żonek i partnerek życiowych – jeżeli i w stopniu, w jakim uznawane są one przez prawo krajowe – osób prowadzących działalność na własny rachunek sprawia, iż konieczne jest przyznanie im prawa do świadczeń macierzyńskich. Państwa członkowskie zachowują kompetencję do organizowania takich świadczeń, w tym do ustalania poziomu składki oraz dokonywania wszystkich uzgodnień dotyczących świadczeń i płatności, pod warunkiem że spełnione są minimalne wymogi określone w niniejszej dyrektywie. W szczególności państwa członkowskie mogą określić, w jakim okresie przed porodem lub po nim przysługuje prawo do świadczeń macierzyńskich. Ponadto przy ustalaniu składki lub świadczenia można wziąć pod uwagę sytuację ekonomiczną danej osoby lub rodziny.
- (18) Ze względu na specyfikę działalności na własny rachunek kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz żonki i życiowe partnerki – jeżeli i w stopniu w jakim uznawane są one przez prawo krajowe – osób prowadzących działalność na własny rachunek powinny otrzymać, na ile to możliwe, dostęp do wszelkich istniejących usług zapewniających czasowe zastępstwo i umożliwiających przerwy w działalności zawodowej w związku z ciążą lub macierzyństwem lub do wszelkich istniejących krajowych usług socjalnych. Dostęp do tych usług może w całości lub w części zastępować możliwość pobierania zasiłku macierzyńskiego.
- (19) Zwiększanie skuteczności i efektywności systemów opieki socjalnej – zwłaszcza przez lepsze zachęty, lepszą administrację i ocenę oraz hierarchizację planów wydatków, stało się kluczowym elementem długoterminowej finansowej stabilności europejskich modeli społecznych. Przy opracowywaniu środków niezbędnych do wdrożenia niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na poprawę i zapewnienie jakości i długoterminowej stabilności swoich systemów ochrony socjalnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

(20) Osoby, które doznały dyskryminacji ze względu na płeć powinny dysponować odpowiednimi środkami ochrony prawnej. Aby zapewnić skuteczniejszą ochronę stowarzyszenia, organizacje i inne podmioty prawne powinny mieć prawo angażowania się w postępowania, w sposób określony przez państwa członkowskie, w imieniu lub w interesie dowolnej ofiary, nie naruszając krajowych przepisów proceduralnych dotyczących reprezentacji i do obrony przed sądem.

(21) Ochrona osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz ich małżonków i partnerów życiowych – jeżeli i w stopniu w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe – przed dyskryminacją ze względu na płeć powinna być wzmocniona dzięki istnieniu w każdym państwie członkowskim co najmniej organu właściwego lub organów właściwych do analizowania odnośnych problemów, badania możliwych rozwiązań i świadczenia praktycznej pomocy ofiarom. Może to być ten sam organ lub te same organy, które na szczeblu krajowym odpowiadają za obronę praw człowieka, ochronę praw jednostki lub wdrażanie zasady równego traktowania.

(22) Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi minimalne, pozostawiając państwom członkowskim możliwość wprowadzenia lub utrzymania korzystniejszych przepisów.

(23) Ponieważ cel planowanych działań, tj. zapewnienie we wszystkich państwach członkowskich wspólnego wysokiego poziomu ochrony przed dyskryminacją, nie może być osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przedsięwziąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa określa ramy służące wdrożeniu w państwach członkowskich zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek lub współpracujących przy wykonywaniu takiej działalności, w zakresie spraw nieobjętych dyrektywami 2006/54/WE i 79/7/EWG.

2. Wdrożenie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pod względem dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług pozostaje objęte zakresem dyrektywy 2004/113/WE.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa dotyczy:

- a) osób prowadzących działalność na własny rachunek, to znaczy wszystkich osób prowadzących samodzielną działalność zarobkową na warunkach określonych przez prawo krajowe;
- b) małżonków osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz partnerów życiowych takich osób – jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe – którzy nie są pracownikami ani wspólnikami, ale w stały sposób uczestniczą, na warunkach określonych przez prawo krajowe, w działaniach osoby prowadzącej działalność na własny rachunek i wykonują takie same zadania lub zadania o charakterze wspomagającym.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „dyskryminacja bezpośrednia”: sytuacja, w której dana osoba traktowana jest mniej korzystnie ze względu na płeć niż jest, była lub byłaby traktowana inna osoba w porównywalnej sytuacji;
- b) „dyskryminacja pośrednia”: sytuacja, w której z pozoru neutralny przepis, kryterium lub praktyka stawiałaby osoby danej płci w szczególnie niekorzystnym położeniu w porównaniu do osób innej płci, chyba że dany przepis, kryterium lub praktyka są obiektywnie uzasadnione, zgodnym z prawem celem, a środki osiągnięcia tego celu są właściwe i niezbędne;
- c) „molestowanie”: sytuacja, w której następuje niepożądane zachowanie związane z płcią osoby, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności tej osoby i stworzenie atmosfery zastraszenia, wrogości, poniżenia, upokorzenia lub obrazy;
- d) „molestowanie seksualne”: sytuacja, w której ma miejsce jakakolwiek forma niepożądanego zachowania werbalnego, niewerbalnego lub fizycznego o charakterze seksualnym, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby, w szczególności przy stwarzaniu atmosfery zastraszenia, wrogości, poniżenia, upokorzenia lub obrazy.

Artykuł 4

Zasada równego traktowania

1. Zasada równego traktowania oznacza brak jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć, bezpośredniej ani pośredniej, w sektorze publicznym lub prywatnym, np. w związku z zakładaniem, wyposażaniem lub rozszerzaniem działalności firmy lub w związku z rozpoczynaniem lub rozszerzaniem jakiegokolwiek innej formy działalności na własny rachunek.

2. W dziedzinach objętych ust. 1 molestowanie oraz molestowanie seksualne uważa się za dyskryminację ze względu na płeć i dlatego są one zakazane. Sprzeciw wobec takich zachowań lub podporządkowanie się im przez daną osobę nie może stanowić podstawy decyzji dotyczącej tej osoby.

3. W dziedzinach objętych ust. 1 nakłanianie do dyskryminacji osób ze względu na płeć uważane jest za dyskryminację.

Artykuł 5

Działania pozytywne

Aby zapewnić w praktyce całkowitą równość kobiet i mężczyzn w życiu zawodowym, państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić środki w rozumieniu art. 157 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na przykład środki służące propagowaniu przedsiębiorczości kobiet.

Artykuł 6

Zakładanie przedsiębiorstwa

Bez uszczerbku dla szczególnych warunków dostępu do niektórych rodzajów działalności, które to warunki mają jednakowe zastosowanie do obu płci, państwa członkowskie przedsięwzięją konieczne środki w celu zapewnienia, aby warunki zakładania przedsiębiorstwa pomiędzy małżonkami lub partnerami życiowymi – jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe – nie były bardziej restrykcyjne niż warunki zakładania przedsiębiorstwa pomiędzy innymi osobami.

Artykuł 7

Ochrona socjalna

1. Jeżeli w danym państwie członkowskim istnieje system ochrony socjalnej dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, państwo to podejmuje konieczne środki w celu zapewnienia, aby małżonkowie i partnerzy życiowi, o których mowa w art. 2 lit. b), mogli korzystać z ochrony socjalnej zgodnie z prawem krajowym.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, czy ochrona socjalna, o której mowa w ust. 1, jest obowiązkowa czy dobrowolna. Odpowiednio do tej decyzji mogą postanowić, że ta ochrona socjalna jest udzielana jedynie na wniosek małżonków i partnerów życiowych, o których mowa w art. 2 lit. b).

Artykuł 8

Świadczenia macierzyńskie

1. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia, aby kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz małżonki i partnerzy życiowi, o których mowa w art. 2 mogli zgodnie z przepisami krajowymi mieć przyznany odpowiedni zasiłek macierzyński pozwalający na przerwy w ich działalności zawodowej podczas ciąży lub macierzyństwa przez co najmniej 14 tygodni.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, czy zasiłek macierzyński, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązkowy czy dobrowolny. Odpowiednio do tej decyzji mogą postanowić, że zasiłek ten jest udzielany jedynie na wniosek kobiet prowadzących działalność na własny rachunek oraz małżonek i partnerów życiowych, o których mowa w art. 2

3. Zasiłek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za odpowiedni, jeżeli gwarantuje dochód co najmniej równoważny:

a) zasiłkowi, który dana osoba otrzymałaby w razie przerwania swojej działalności z powodów zdrowotnych; lub

b) utraconemu średniemu dochodowi lub zyskowi w odniesieniu do porównywalnego poprzedniego okresu, w wysokości podlegającej ewentualnym ograniczeniom określonym w prawie krajowym; lub

c) jakimkolwiek innemu zasiłkowi rodzinnemu ustalonym w prawie krajowym, w wysokości podlegającej ewentualnym ograniczeniom określonym w prawie krajowym.

4. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia, aby kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz małżonki oraz partnerzy życiowi, o których mowa w art. 2, mieli dostęp, na ile to możliwe, do wszelkich istniejących usług zapewniających czasowe zastępstwo lub do wszelkich istniejących krajowych usług socjalnych. Państwa członkowskie mogą postanowić, że dostęp do tych usług zastępuje w całości lub w części możliwość pobierania zasiłku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 9

Obrona praw

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury sądowe lub administracyjne – w tym, o ile państwa członkowskie uznają to za właściwe, procedury pojednawcze – mające na celu wyegzekwowanie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, były dostępne dla wszystkich osób, które w ich własnej opinii poniosły stratę lub szkodę, gdyż nie zastosowano wobec nich zasady równego traktowania, nawet w sytuacji wygaśnięcia stosunku, w ramach którego doszło do domniemanej dyskryminacji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stowarzyszenia, organizacje i inne podmioty prawne – które zgodnie z kryteriami określonymi w prawie krajowym mają uzasadniony interes w zapewnieniu przestrzegania niniejszej dyrektywy – mogły brać udział albo w imieniu, albo w interesie skarżącego oraz za jego zgodą, w postępowaniach sądowych lub administracyjnych mających na celu realizację uprawnień wynikających z niniejszej dyrektywy.

3. Ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących terminów dochodzenia roszczeń z tytułu zasady równego traktowania.

Artykuł 10**Zadośćuczynienie lub odszkodowanie**

Państwa członkowskie wprowadzają do swoich krajowych systemów prawnych środki niezbędne do zapewnienia rzeczywistego i skutecznego zadośćuczynienia lub odszkodowania – zależnie od decyzji państw członkowskich – za straty lub szkody poniesione przez osobę w wyniku dyskryminacji ze względu na płeć, przy czym takie zadośćuczynienie lub odszkodowanie mają zniechęcać do dyskryminacji, a jednocześnie być proporcjonalne do poniesionej straty lub szkody. Takie zadośćuczynienie lub odszkodowanie nie podlega ograniczeniu przez ustalony wcześniej górny limit.

Artykuł 11**Organy ds. równości**

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ lub organy do spraw propagowania, analizowania, monitorowania i wspierania równego traktowania wszystkich osób bez względu na płeć oraz dokonują niezbędnych odnośnych ustaleń. Organy takie mogą wchodzić w skład urzędów odpowiedzialnych na szczeblu krajowym za obronę praw człowieka, ochronę praw jednostki lub wdrażanie zasady równego traktowania.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby zadania organów, o których mowa w ust. 1, obejmowały:

- a) świadczenie niezależnej pomocy ofiarom dyskryminacji w dochodzeniu ich racji w zakresie dyskryminacji, bez uszczerbku dla praw ofiar i stowarzyszeń, organizacji i innych podmiotów prawnych określonych w art. 9 ust. 2;
- b) prowadzenie niezależnych badań dotyczących dyskryminacji;
- c) publikowanie niezależnych sprawozdań i wydawanie zaleceń na temat wszelkich problemów związanych z taką dyskryminacją;
- d) wymianę, na właściwym szczeblu, dostępnych informacji z odpowiadającymi im organami europejskimi, takimi jak Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn.

Artykuł 12**Uwzględnianie problematyki równości płci**

Formułując i wprowadzając w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, politykę i działania w dziedzinach, o których mowa w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie aktywnie uwzględniają cel, jakim jest równość kobiet i mężczyzn.

Artykuł 13**Rozpowszechnianie informacji**

Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowane osoby na całym obszarze danego państwa były poinformowane wszel-

kimi odpowiednimi sposobami o przepisach przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz o odpowiednich obowiązujących już przepisach.

Artykuł 14**Poziom ochrony**

Państwa członkowskie mogą przyjmować lub utrzymywać przepisy bardziej korzystne z punktu widzenia ochrony zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn niż przepisy zawarte w niniejszej dyrektywie.

Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie może w żadnych okolicznościach być przyczyną obniżenia poziomu ochrony przed dyskryminacją już zapewnianego przez państwo członkowskie w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 15**Sprawozdania**

1. W terminie ... (*) państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy.

Komisja sporządza sprawozdanie podsumowujące, które przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie ... (**) Do sprawozdania dołącza się, w miarę potrzeby, wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

2. Sprawozdanie Komisji uwzględnia opinie zainteresowanych stron.

Artykuł 16**Wdrażanie**

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie ... (***) Tekst tych przepisów przekazują niezwłocznie Komisji.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Jeżeli uzasadniają to określone trudności, państwa członkowskie mogą w razie konieczności skorzystać z dodatkowego okresu wynoszącego dwa lata do ... (****), w celu spełnienia wymogów art. 7 oraz w celu spełnienia wymogów art. 8 w odniesieniu do małżonek i partnerów życiowych, o których mowa w art. 2 lit. b).

3. Państwa członkowskie prześlą Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

(*) Sześć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Siedem lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(***) Datę: dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(****) Cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 17***Uchylenie**

Dyrektywę 86/613/EWG uchyla się ze skutkiem od ... (*).

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 18***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie 20 dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 19***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego*

...
Przewodniczący

W imieniu Rady

...
Przewodniczący

(*) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

UZASADNIENIE RADY

I. WSTĘP

W dniu 6 października 2008 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG ⁽¹⁾.

Wniosek jest częścią pakietu inicjatyw dotyczących godzenia życia zawodowego, rodzinnego i prywatnego; pozostałe elementy pakietu to: wniosek dotyczący zmiany dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią; sprawozdanie na temat realizacji celów barcelońskich w zakresie opieki nad dziećmi, a także komunikat na temat równowagi między pracą a rodziną.

W dniu 6 maja 2009 r. w ramach zwykłej procedury Parlament Europejski określił swoje stanowisko po pierwszym czytaniu ⁽²⁾.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 24 marca 2009 r. ⁽³⁾.

Komisja nie przedłożyła formalnie zmienionego wniosku w następstwie opinii Parlamentu w pierwszym czytaniu.

W dniu 30 listopada 2009 r. Rada osiągnęła większością kwalifikowaną porozumienie polityczne co do stanowiska w pierwszym czytaniu.

Zgodnie z art. 294 ust. 5 (TFUE) Rada przyjęła większością kwalifikowaną swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w dniu 8 marca 2010 r.

II. CELE

Celem wniosku jest wprowadzenie zmian do wspólnotowych ram prawnych dotyczących stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w przypadku osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich małżonków.

Ma on na celu poprawę zabezpieczenia społecznego osób prowadzących działalność na własny rachunek, tak aby usunąć elementy zniechęcające kobiety do angażowania się w przedsiębiorczość. Starano się w nim również poprawić zabezpieczenie społeczne „małżonków współpracujących”, którzy systematycznie pracują z osobą prowadzącą działalność na własny rachunek bez możliwości korzystania z odpowiednich praw.

Główne elementy wniosku są następujące:

- definicja „małżonków współpracujących” została zmieniona, tzn. objęto nią również *partnerów życiowych* (tj. osoby niebędące małżonkami), jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe;
- na mocy przepisów art. 7 *kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz małżonki współpracujące* zostałyby, o ile wyrażą taką wolę, uprawnione do takiego samego okresu urlopu macierzyńskiego co pracownicy (por. dyrektywa 92/85/EWG);
- na mocy przepisów art. 6 *małżonkowie współpracujący* mogliby, o ile wyrażą taką wolę, korzystać z przynajmniej takiego samego poziomu zabezpieczenia społecznego co osoby prowadzące działalność na własny rachunek.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/613/EWG z dnia 11 grudnia 1986 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa (Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56).

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

⁽³⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 7.

Dyrektywa ta, po jej przyjęciu, uchyli dyrektywę 86/613/EWG ⁽¹⁾ oraz będzie miała zastosowanie do aspektów nieobjętych dyrektywami 2006/54/WE, 2004/113/WE i 79/7/EWG w celu skuteczniejszego wdrożenia zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek lub przyczyniających się do wykonywania takiej działalności.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

1. Uwagi ogólne:

a) Stanowisko Komisji w sprawie poprawek Parlamentu Europejskiego

Parlament Europejski przyjął 30 poprawek (poprawki 1–16, 18–19, 21–28, 36, 39, 40, 46) do wniosku Komisji. Komisja wskazała w trakcie debaty podczas sesji plenarnej, że może przyjąć 15 z tych poprawek w całości, częściowo lub po przeredagowaniu (poprawki 1, 2, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 15, 18, 21, 22, 23, 27, 28). Pozostałe poprawki (5, 6, 8, 10, 11, 14, 16, 19, 24, 25, 26, 36, 39, 40, 46) były jednak nie do przyjęcia dla Komisji.

2. Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu

Rada może przyjąć 10 poprawek Parlamentu Europejskiego w całości, częściowo lub po przeredagowaniu, mianowicie:

- poprawkę nr 4 (motyw 10: odniesienie do pozytywnych działań): Rada uważa jednak, że określenie „pozytywne działania” [ang. „affirmative action”] należy zastąpić określeniem „działania pozytywne” [ang. „positive action”] zgodnie z art. 3 dyrektywy 2006/54/WE (motyw 14 jej stanowiska w pierwszym czytaniu);
- poprawkę nr 9 (motyw 18: sprecyzowanie tekstu poprzez odniesienie do osób prowadzących działalność na własny rachunek i małżonków współpracujących): w motywie 21 swojego stanowiska w pierwszym czytaniu Rada dodała również odniesienie do partnerów życiowych osób prowadzących działalność na własny rachunek (jeżeli i w stopniu, w jakim uznawani są oni przez prawo krajowe);
- poprawkę nr 12 (art. 4: dodanie odniesienia dotyczącego potrzeby promowania przedsiębiorczości kobiet): Rada zgodziła się z Parlamentem, że byłoby pożądane dodanie odniesienia dotyczącego zakładania firm przez kobiety, z uwagi na olbrzymią lukę, jeśli chodzi o proporcje płci w zakresie rozwoju przedsiębiorczości (art. 5 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 13 i 39 (art. 5: dodanie słowa „między” przed „partnerami życiowymi”): Rada zgodziła się z Parlamentem, że w ten sposób będzie można lepiej wyjaśnić, że warunki zakładania firm powinny być takie same niezależnie od stanu cywilnego (art. 6 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawkę nr 18 (nowy art. 7a dotyczący uznania pracy małżonków współpracujących): Rada uwzględniła istotę tej poprawki w motywie 8 swojego stanowiska w pierwszym czytaniu;
- poprawkę nr 22 (art. 10 ust. 2 nowa litera (ca)): zdaniem Rady słowo „odpowiednikami” [ang. „equivalent”] należy zastąpić słowami „odpowiednimi organami” [ang. „corresponding”] (art. 11 ust. 2 lit d) stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawkę nr 23 (dodanie nowego przepisu (art. 10a, nowy) dotyczącego uwzględniania aspektu płci: Rada uważa, że ten nowy przepis wyraźnie ulepszy obowiązującą dyrektywę (art. 12 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/613/EWG z dnia 11 grudnia 1986 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa (Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56).

- poprawkę nr 27 (art. 14 ust. 2): Rada mogłaby zgodzić się z pierwszą częścią tej poprawki, w której wprowadza się element warunkowości („Jeżeli jest to uzasadnione ze względu na szczególne trudności, ...”), lecz uważa, że nie można zaakceptować skrócenia dodatkowego okresu do jednego roku. Nie opowiada się też za takim przedłużeniem dodatkowego okresu, by zostały nim objęte wszystkie przepisy dyrektywy (art. 16 ust. 2 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawkę nr 28 (art. 14a, nowy: minimalne wymogi. Rada uwzględniła istotę tej poprawki w motywie 22 swojego stanowiska w pierwszym czytaniu);

Rada nie uznała jednak, by wskazane było przyjęcie następujących poprawek:

- poprawki nr 1 (motyw 4: odniesienie do potrzeby poprawy sytuacji współpracujących małżonków w rzemiośle, handlu, małych i średnich przedsiębiorstwach i wolnych zawodach): Rada nie uważa za konieczne, by czynić wyraźne odniesienia do tych sektorów (motyw 4 jej stanowiska w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 2 (nowy motyw 4a): Rada nie uważa za właściwe wprowadzenie obowiązkowego rejestrowania współpracujących małżonków. W motywie 16 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu stwierdza się ponadto, że małżonkowie współpracujący lub partnerzy życiowi osób prowadzących działalność na własny rachunek posiadających dostęp do systemu zabezpieczenia społecznego powinni również posiadać uprawnienia do korzystania z zabezpieczenia społecznego. Państwa członkowskie powinny mieć obowiązek podjęcia koniecznych środków, aby regulować takie zabezpieczenie społeczne zgodnie z prawem krajowym. W szczególności to państwa członkowskie powinny decydować, czy takie zabezpieczenie społeczne powinno być obowiązkowe czy dobrowolne;
- poprawki nr 3 (nowy motyw 7b): Rada nie uważa za właściwe, by wprowadzić obowiązek przyznania współpracującym małżonkom jasno określonego statusu, a także ustalić ich prawa;
- poprawki nr 5 (motyw 11): Rada nie uważa za właściwe, by zmieniać aktualne brzmienie obowiązującej dyrektywy 86/613/EWG (motyw 13 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 6 (motyw 12): Rada uważa, że poprawka ta nie jest konieczna, ponieważ zgodnie z ustalonym orzecznictwem, wykonując swoje krajowe kompetencje państwa członkowskie muszą pozostawać w zgodzie z prawem wspólnotowym zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości;
- poprawki nr 7 (motyw 13): Rada nie uważa, by właściwe było określenie, że poziom ochrony małżonków współpracujących powinien być proporcjonalny do poziomu ich uczestnictwa w działalności osoby prowadzącej działalność na własny rachunek w ramach przedsiębiorstwa rodzinnego. Uważa, że to same państwa członkowskie powinny regulować to zabezpieczenie społeczne zgodnie ze swoim prawem krajowym oraz – w szczególności – określać, że to zabezpieczenie społeczne może być proporcjonalne do uczestnictwa w działalności osoby prowadzącej działalność na własny rachunek lub określać poziom składek (motyw 16 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 8 (motyw 16): Rada nie może uznać tej poprawki gdyż uważa, że należy zachować odniesienie do jakości oraz długoterminowej stabilności systemów zabezpieczenia społecznego (motyw 19 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 10 (art. 2 ust. 1 lit. a): Rada uważa, że należy skreślić tę definicję i przesunąć ją do nowego artykułu (art. 2 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu) dotyczącego zakresu stosowania dyrektywy. Rada uważa ponadto, że nie jest właściwe wprowadzenie odniesień do takich sektorów, jak rolnictwo, wolne zawody, rzemieślnicy oraz osoby pracujące w małych i średnich przedsiębiorstwach; zdaniem Rady nie ma powodu, by zmieniać definicję zawartą w obowiązującej dyrektywie;

- poprawki nr 11 (art. 3 ust. 1): Rada nie uważa, by konieczne było dodawanie zarządzania przedsiębiorstwem do sytuacji, w których powinna być stosowana zasada braku dyskryminacji, podobnie jak nie widzi żadnego właściwego powodu, by zmieniać obowiązujący przepis w ramach dyrektywy 86/613/EWG (art. 4 ust. 1 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 14 i 40 (art. 6): Rada może zgodzić się na dodanie odniesienia dotyczącego partnerów życiowych, jednak nie może zaakceptować zawartych w poprawce warunków odnoszących się do zabezpieczenia społecznego, ponieważ uważa, że to państwa członkowskie powinny mieć możliwość decydowania, czy to zabezpieczenie społeczne ma być realizowane na zasadzie przymusowości czy też dobrowolności (jak to zostało wyjaśnione w motywie 16 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 15 (art. 7 ust. 1 dotyczący okresu trwania urlopu macierzyńskiego): zdaniem Rady dyrektywa nie powinna przewidywać dostosowanych do konkretnych potrzeb zgodnie z osobistym wyborem okresów urlopu macierzyńskiego, gdyż będą one kolidowały z obowiązującymi lub przyszłymi przepisami krajowymi, lecz odpowiedni zasiłek macierzyński pozwalający na przerwy w działalności zawodowej podczas ciąży (art. 8 ust. 1 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 16 (art. 7 ust. 3): Rada uważa, że każdy taki przepis będzie niejasny i będzie prowadził do niepewności prawnej, gdyż należy wiedzieć, co może być powodem dyskryminacji (art. 8 ust. 3 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 19 (art. 8 ust. 1): dodanie słowa „skuteczne”. Rada uważa, że należy dostosować przedmiotowy tekst do przepisów obowiązujących w dyrektywach 2006/54/WE i 2004/113/WE (art. 9 ust. 1 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 21 (art. 10 ust. 2): odniesienie do organu, o którym mowa w ust. 1): Rada uważa, że należy używać sformułowania z wniosku Komisji („organów”), aby sprecyzować, że organy, o których mowa w art. 10 ust. 2, powinny być tymi samymi organami, które odpowiedzialne są za dyrektywy 2004/113/WE i 2006/54/WE (art. 11 ust. 2 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 24 (art. 11: odniesienie do Internetu jako środka rozpowszechniania informacji). Rada nie widzi żadnych korzyści wynikających ze zmieniania tekstu wniosku Komisji, który jest taki sam jak obowiązujące przepisy dyrektywy 2006/54/WE i 2004/113/WE (art. 13 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 25 (art. 13 ust. 1): terminy przekazania informacji na temat stosowania dyrektywy oraz sporządzenia przez Komisję sprawozdania dotyczącego dyrektywy): Rada nie jest za skróceniem terminów zawartych we wniosku Komisji (art. 15 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu);
- poprawki nr 26 (art. 13 (nowy): przegląd dyrektywy): Rada nie uważa, że konieczne jest, by przewidzieć klauzulę przeglądową;
- poprawki nr 36 (art. 2a (nowy): zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w związku ze stanem cywilnym lub rodzinnym): Rada – z tych samych powodów, co w odniesieniu do poprawki nr 6 – nie uważa, by właściwie było uwzględnienie tej poprawki;
- poprawki nr 46 (art. 7 ust. 4): przepis dotyczący dostępu do krajowych usług socjalnych oprócz zasiłku macierzyńskiego): Rada nie opowiada się za tą poprawką, ponieważ uważa, że państwa członkowskie powinny móc określić, że dostęp do tych usług socjalnych jest alternatywą lub częścią zasiłku macierzyńskiego (art. 8 ust. 4 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu).

Komisja zaakceptowała stanowisko Rady w pierwszym czytaniu.

3. Uwagi szczegółowe

Zabezpieczenie społeczne (art. 7 i motyw 16 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu)

Rada zgadza się z Parlamentem co do zasady, że z uwagi na swój udział w działalności firmy rodzinnej małżonkowie lub partnerzy życiowi osób prowadzących działalność na własny rachunek – pod warunkiem że i w stopniu, w jakim ich uznaje prawo krajowe – które to osoby mają dostęp do systemu zabezpieczenia społecznego, powinni także mieć prawo do korzystania z zabezpieczenia społecznego.

Zdaniem Rady państwa członkowskie powinny mieć obowiązek przedsięwzięcia koniecznych środków, aby regulować takie zabezpieczenie społeczne zgodnie z prawem krajowym. W szczególności to państwa członkowskie powinny podjąć decyzję, czy to zabezpieczenie społeczne powinno być realizowane na zasadzie obowiązkowej czy dobrowolnej i czy powinno być ono przyznawane jedynie na życzenie małżonków współpracujących lub partnerów życiowych.

Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia, by takie zabezpieczenie społeczne mogło być proporcjonalne do udziału w działalności osoby prowadzącej działalność na własny rachunek lub do poziomu składki.

Nie naruszając przepisów niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny również móc utrzymać krajowe przepisy, zgodnie z którymi dostęp do określonych systemów zabezpieczenia społecznego lub do określonego poziomu zabezpieczenia, w tym do szczególnych warunków finansowania, jest ograniczony do pewnych grup osób prowadzących działalność na własny rachunek lub do pewnych zawodów, pod warunkiem że zapewniony zostanie dostęp do systemu powszechnego.

Świadczenia macierzyńskie i usługi zapewniające czasowe zastępstwo (art. 8 motywy 17 i 18 stanowiska Rady w pierwszym czytaniu)

Z uwagi na delikatną sytuację ekonomiczną i fizyczną kobiet ciężarnych prowadzących działalność na własny rachunek oraz ciężarnych małżonek i partnerek życiowych osób prowadzących działalność na własny rachunek, Rada podziela opinię Parlamentu, że istnieje potrzeba zapewnienia im urlopu macierzyńskiego o odpowiedniej długości umożliwiającego właściwy przebieg ciąży i porodu.

Jednak z uwagi na ich status jako osób pracujących na własny rachunek, Rada nie uważa za właściwe by zapewnić, żeby kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz na zasadzie analogii małżonki współpracujące lub partnerki życiowe osób prowadzących działalność na własny rachunek były uprawnione, o ile wyrażą taką wolę, do takiego samego okresu urlopu macierzyńskiego, jak przewidziano w dyrektywie 92/85/EWG. Ta dyrektywa ma zastosowanie jedynie do pracowników, którzy podlegają innym przepisom w porównaniu z kobietami pracującymi na własny rachunek.

Z tego względu Rada uważa, że właściwiej byłoby zapewnić, żeby kobietom prowadzącym działalność na własny rachunek oraz małżonkom współpracującym i partnerkom życiowym przyznano – zgodnie z prawem krajowym – odpowiedni zasiłek macierzyński pozwalający na przerwy w działalności zawodowej podczas ciąży lub macierzyństwa przez co najmniej 14 tygodni.

Państwa członkowskie powinny zachować kompetencję do regulowania takich świadczeń, w tym do ustalania poziomu składek oraz dokonywania wszystkich uzgodnień dotyczących świadczeń i płatności, pod warunkiem że spełnione są minimalne wymogi określone w dyrektywie. W szczególności państwa członkowskie powinny móc określić, w jakim okresie przed porodem i po nim przysługuje prawo do świadczeń macierzyńskich. Powinny ponadto określić, czy przy ustalaniu składki lub świadczenia powinno się brać pod uwagę sytuację ekonomiczną danej osoby lub rodziny.

Aby uwzględnić specyfikę działalności na własny rachunek Rada uważa ponadto, że kobiety prowadzące działalność na własny rachunek oraz małżonki i partnerki życiowe – pod warunkiem że i w stopniu, w jakim je uznaje prawo krajowe – osób prowadzących działalność na własny rachunek powinny otrzymać, na ile to możliwe, dostęp do wszelkich istniejących usług zapewniających czasowe zastępstwo i umożliwiających przerwy w działalności zawodowej podczas ciąży lub macierzyństwa lub do wszelkich istniejących krajowych usług socjalnych. Dostęp do tych usług może w całości lub w części zastępować możliwość pobierania zasiłku macierzyńskiego.

IV. WNIOSKI

Rada uważa, że jej stanowisko w pierwszym czytaniu dotyczące stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek stanowi wyważone i realistyczne rozwiązanie kwestii objętych wnioskiem Komisji, biorąc pod uwagę w szczególności to, że nie powinno się ingerować w strukturę systemów zabezpieczenia społecznego pracowników w państwach członkowskich lub w ich finansowanie.

Zdaniem Rady ustalenia zawarte w tym stanowisku powinny pomóc przewyciężyć przeszkody w dostępie kobiet do prowadzenia działalności na własny rachunek, ułatwiając w ten sposób łączenie działalności na własny rachunek z obowiązkami rodzinnymi.

Rada oczekuje konstruktywnej dyskusji z Parlamentem Europejskim w celu osiągnięcia ostatecznego porozumienia w sprawie tej ważnej dyrektywy.
